

# Iz mladih peres . . .

(Prispevki „Zvončkarjev“.)

## ZIMA SE BLIŽA...

Šumi, šumi že listje orumenelo,  
z dreves odpada, suho, velo.  
Že slavček nehal je žgoleti  
in kukavica v gozdu peti.

Odšle so ptičke lastavičke  
v južne kraje zimovat,  
ker starka zima že prinaša  
s severa ledeni hlad.

Pokrila hrib bo, log in selo  
in vse bo mirno, pust, belo...  
A ko povrne se pomlad,  
v gaj pojdemo spet svatovat.

Henrik Uršič, Videm ob Savi.

## ZLATI POTOK.

(Pravljica.)

To je bilo v tistih časih, ko so na Gorjancih še bivale vile. To so take lepe deklice, ki imajo krasne, dolge zlate lase. Vlada in kraljuje pa nad njimi kraljica Milislava, ki ima sijajno kraljevsko krono iz samih briljantov. — No, dovolj sem jih že opisala, sedaj naj se začne pravljica.

Povedala sem torej, da so vile imele kraljico Milislavo. Nekoč so šle vile z njo na izprehod. Pa pride hudobni kralj Palčekov in vabi kraljico s seboj v svoje daljno kraljestvo. Ker kraljica ni hotela iti z njim, jo zagrabi za roko in jo ušcipne v prst. Kraljica zavpije od bolečine in poskoči prav visoko, visoko, na oblak. Ta pa jo ponese k morju. Kraljica vpraša morje: »Ali si lahko izmijem rano v tvoji vodi?« Morje pa odgovori: »Pojdi k reki, jaz nočem biti umazano od tvoje krvi.« Kraljica gre užaljena k reki in jo vpraša: »Ljuba reka, daj, da si lahko umijem rano v tvoji vodi?« Reka pa odgovori: »Pojdi raje k potoku in tam poižkusi svojo srečo, v moji vodi si ne smeš izprati rane.« Milislava pa gre k potoku in mu pravi: »Ljubi potok, daj, da si lahko izmijem rano v tvoji vodi.« Potok reče: »Draga kraljica, kar umij si rano v moji vodi, le če ti ne bo premrzla.« Milislava pa mu odgovori: »Ne, ne bo mi premrzla, čisti moj potok, bogato te bom poplačala za tvojo dobroto. Kar si najbolj želiš, to mi reci, izpolnim ti lahko kakršnokoli željo.« Ker ji potok od prevelike svoje sreče ni dal odgovora, mu reče kraljica: »Od tega trenutka dalje boš namesto vodnih kapljic nosil zlate kapljice!« Tako se je tudi res zgodilo. Čez dolgo, dolgo vrsto let pa so hudobni ljudje pregnali vile iz Gorjancev, poslej tudi potok nima več zlatih kapljic.

Petra Dobrilova, Ljubljana.

## PARKELJ NA KLANCU.

Bilo je zjutraj na Miklavževu. Iz vseh hiš na vasi se je čulo veselo vriskanje otrok. Zakaj ponoči se je bil povsod usta-

vil dobri, stari svetnik in nasul v neštete skledе in peharje samih sladkih, slastnih dobrot za mlade zobe svojih prijateljskih.

Samo v eni vaški hiši, pri Grašičevih, ni bilo veselja to jutro. Pač sta prejšnji večer Lenka in Micka nastavili svetniku vsaka svojo skledo, toda zjutraj, ko sta radovedni vstali in hiteli pogledat, kaj da jima je bil prinesel sv. Miklavž, sta začudenosti obstali: njiju skledi sta bili prazni, polnoma prazni. Lahko si mislite, kako sta ubogi, pridni deklici jokali in tarnali, ker je sicer tako radodarni nebeščan pozabil nanju. Ko sta si otri prve grenke solze, sta šli brž v hlev k stricu Matěvžu in mu potožili svoje gorje. »Oh, oh,« jima je dajal skrbni stric, »to se mi pa vendar čudno zdi, da k nam ni bilo Miklavža. Morda je pozabil na vaju, star je že, ali pa radi vi-sokega snega ni mogel k naši bajti, ki ni ob glavni cesti kakor gosposke vaše hiše. Čakajta, kar takoj stopim pogledat, morda pa na vasi kje naletim na svetnika, ko se bo vračal iz sosednega trga...«

Čez dobre pol ure se je vrnil stric ves zasopel in zasnežen. V predpasniku pa je prinesel seboj orehov, jabolk in štrukljev več kakor za dve skledi. »Vesta, deklici,« je rekel presrečni Micki in Lenki, »na klan-cu koncem vasi sem dohitel Miklavžev sprevod, ko se je menda že vračal v nebesa. Svetnik s sivo brado spredaj, komaj da sem ga razložil v megli, potem sv. Anton in angelci, za njimi pa cel roj parkeljnov. Šli so pa, ko da jim kdo kuri za petami. Jaz pa za njimi, da mi je kar zmanjkovalo sape. Srečno sem jih dohitel in se brž zadnjemu parklju, ki je šepal in strašno puhel od utrujenosti, obesil od zadaj za zvrhan koš, da se mi je tole usulo v predpasnik. No vidita, tudi pri nas se bomo danes lahko malo posladkali.«

To sta bili deklici veseli, da še nikoli tako. Mi bi bili tudi, kaj ne, če bi kaj takega doživeli!

Pavel Podskalčan, Trnovo.

## ČEMU PRIŠLA SI, ZIMA?

Čemu prišla si, zima?

Da nam cvetje komaj vzkliko pomoriš?

Da nam solnce ob telesu svojem ohladiš?

Da vodé ukleneš nam v okove?

Da zatreš poletne lepe dneve?

Ah, usmili se nas, starka zima!

Pusti solncu, naj nam sije,

pusti cvetju, naj še klije,

pusti vodam še valiti tihe vale,

pusti v raju nam živeti dni ostale...

A zaman smo jo prosili.

Iz daljave plazi k nam se zima,

z zlobno glavo kima, kima,

naši vzdihli niso je genili...

Magdin, Ptuj.